

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14480/2024
28.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Ахмет Хоџић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обојица из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 18/24 од 18.01.2024. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 18/24 од 18.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици П 66/21 од 09.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев ради побијања уговора о поклону који је тужени ВВ закључио са поклонопримцем, туженим ББ дана 07.08.2019. године, који уговор је оверен код јавног бележника Јасмине Филиповић Узелац под бр. ОПУ 1175/2019 од 07.08.2019. године и уговора о купопродаји овереног код јавног бележника Јосипа Тонковића под бројем ОПУ 1954/2018, те утврђења да наведени уговори не производе правно дејство према тужилји у $\frac{1}{2}$ свих наведених непокретности јер наведени сувласнички део представља ванбрачну тековину тужиле са ванбрачним супругом, туженим ВВ, што је тужени ББ дужан признати и трпети, те да се исти обавезе да тужилји изда подобну исправу како би се иста укњижила РГЗ СКН као сувласница у $\frac{1}{2}$ дела на наведеним некретнинама, у противном тужилја стиче право да се на основу ове пресуде укњижи као сувласница у $\frac{1}{2}$ наведених некретнина. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев ради поништаја споразума закљученог између тужиле АА и туженог ВВ, дана 25.10.2019. године и овереног пред јавним бележником Николом Милишићем под бр. ОУП П 9069-2019, те утврђења да исти не производи правно дејство. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев ради обавезивања туженог ВВ да тужилји АА исплати $\frac{1}{2}$ динарских и девизних новчаних средстава стечених заједничким радом за време трајања ванбрачне заједнице у периоду од 2008-2019. године, а која су депонована на динарске и девизне рачуне код пословних банака у

Републици Србији и Републици Мађарској. Ставом четвртим изреке одбачен је поновљени предлог тужиле ради одређивања привремене мере забране отуђења и оптерећења свих некретнина које су предмет поступка или забележбе спора на истим некретнинама. Ставом петим изреке обавезана је тужила да туженима надокнади парничне трошкове у износу од 782.812,00 динара, а у случају доцње, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 18/24 од 18.01.2024. године, жалба тужиле је одбијена и пресуда Вишег суда у Суботици П 66/21 од 09.10.2023. године потврђена и одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, из свих законских разлога због којих се ревизија може побијати.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11..10/23), па је оценио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Такође, нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП на коју се у ревизији паушално указује, јер у поступку није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене било које одредбе Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужени ВВ започели су ванбрачну заједницу 2009. године, а која је трајала до краја 2018. године. У време заснивања заједнице живота тужила није имала некретнине на свом имену, а поседовала је путничко моторно возило марке ... Тужени ВВ је од 2004. године власник „ГГ“ ДОО у ..., где постоји стовариште – Имао је и уштеђевину на рачунима у банци, као и у готовини, а средства је остваривао, између осталог, и продајом некретнина.

Тужени ВВ је ... године добио од родитеља кућу у Ул. у ..., где је живео заједно са тужиљом до 2015. године, када је кућу продао и са тужиљом се преселио у ..., у стан у Ул. Некретнине на адреси Ул. ... број ... у ..., тужени ВВ је стекао на основу купопродајног уговора од 01.12.1996. године, а некретнину у истој улици на броју 9, стекао је на основу купопродајног уговора од 10.01.2008. године – трособни стан на првом спрату. Парцелу број .../..., њива ..., површине 1 хектар 16 ари 09 м² тужени ВВ је стекао на основу даровног уговора од 21.09.1987. године од ДД, а 2002. године тужени је стекао парцелу број ..., површине 16 ари 89 м² на којој се налази и стамбена зграда у Ул. ... број ... у КО ..., на основу уговора о купопродаји од 07.10.2002. године.

Покојни отац туженог ВВ, ЂЂ је купопродајним уговором од 12.08.2008. године купио непокретност у КО ..., на адреси ... број ... за цену од 25.000 евра, а након смрти ЂЂ (29.09.2015. године) према решењу о наслеђивању Основног суда у Суботици О 3349/2015 од 23.11.2015. године, тужени ВВ је на основу закона и споразума наследио 1/3 ове некретнине, да би према уговору о поклону закљученом дана 01.02.2016. године

у ... између ЕЕ, као поклонодавца и ВВ, као поклонопримца, стекао некретнину у ЛН бр. ... КО ..., парцела

Уговором о купопродаји закљученим 18.02.2015. године у ... између ВВ, као продавца, ЂЂ, уживаоца права доживотног издржавања, ЖЖ и ЗЗ, као купаца, прометована је некретнина у Ул. ... број ..., за купопродајну цену у износу од 12.000 евра како је назначено у уговору, али је стварна цена износила 25.000 евра. Од новца добијеног продајом наведене непокретности тужени ВВ је купио некретнину у КО ..., парцела број .../.../..., земљиште под зградом – објектом и воћњак, укупне површине 20 ари 11 м² и зграда површине 37 м² за уговорену купопродајну цену у износу од 15.000 евра, од продавца ИИ.

Тужени ВВ је 14.12.218. године закључио уговор о купопродаји, као купац са ЈЈ, као продавцем, а предмет тог уговора био је пословни простор – две просторије у КО ..., на 1. спрату у површини од 43 м², ближе описани у наведеном уговору, за купопродајну цену од 27.500 евра. Новац за куповину ове непокретности тужени је стекао од продаје машина и алата који је остао иза његовог покојног оца, који је био механичар, тако да је он продао велики ... трактор за 16.000 евра, два струга и алате за обраду метала за 12.000 евра, трактор „...“ са плугом за 6.000 евра, те ручни алат за 6.000 евра.

Тужени ВВ, син ЂЂ, као поклонопримац и ЂЂ, као поклонодавац, закључили су уговор о поклону 10.09.2013. године, а предмет тог уговора је била непокретност у ... у Ул. ... број

Крајем 2018. године, тужени ВВ се вратио у ..., док је тужиља остала да живи у стану туженог, најпре без плаћања закупнине, с тим што је сносила режијске трошкове, а 08.02.2019. године закључили су уговор о закупу за месечну закупнину у износу од 150 евра фиксно.

Уговором о поклону закљученим 07.08.2019. године у Суботици између ВВ, као поклонодавца и ББ, као поклонопримца, извршен је поклон некретнина које се налазе у Ул. ... број ... и некретнина уписаних у ЛН бр. ... КО ..., с тим што је уговорено право доживотног плодоуживања ВВ.

Према споразуму закљученом 25.10.2010. године у ... између друготуженог и тужиље, у коме је констатовано да странке током трајања ванбрачне заједнице нису стекле никакву заједничку имовину, друготужени је тужиљи исплатио 5.000 евра, те је тужиља својим потписом на овом споразуму изјавила да никаквих потраживања према друготуженом нема, а споразум је странкама прочитан, протумачен и исти су га потписали без примедби. На овом споразуму су оверени потписи код јавног бележника дана 25.10.2019. године, а након тога друготужени је тужиљи исплатио 5.000 евра на руке. Тужиља није тражила још новца све до 22.12.2020. године, наставила је да ради у фирми друготуженог, да би 23.12.2020. године поднела тужбу ради поништаја решења о отказу уговора о раду од 22.12.2020. године, те је решење о отказу уговора о раду поништено као незаконито, пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П1 827/20 од 03.02.2022. године и обавезан тужени „ГГ“ доо да тужиљи исплати доспеле неисплаћене зараде за период децембар 2017 – децембар 2020. године.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање судови су одбили тужбени захтев, при чему су дали довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и Врховни суд.

Наиме, у току поступка је на поуздан начин утврђено да тужиља и тужени ВВ у току трајања ванбрачне заједнице нису стекли заједничку имовину, односно да је сва имовина која је спорна, стечена или пре заснивања ванбрачне заједнице или у току ванбрачне заједнице, али од средстава која су представљала посебну имовину друготуженог. Тужиља није доказала да је у заблуди закључила споразум са друготуженим 25.10.2019. године, а тај споразум, како правилно утврђују нижестепени судови, није представљао споразум о деоби у смислу члана 179. Породичног закона, с обзиром да су у споразуму констатовали да нису стекли никакву заједничку имовину, па су правилно нижестепени судови закључили да овај споразум није ни рушљив ни ништав правни посао. Тужиља је била запослена у Привредном друштву „ГГ“ ДОО, за свој рад примала је зараду, а није доказала да је имала било каква права на имовини тог друштва.

Тужиља у ревизији истиче да су спорне непокретности реновиране у току ванбрачне заједнице и да јој због тога припада половина вредности тих непокретности, односно средстава која су уложена у реновирање, али у току поступка није предложила извођење доказа вештачењем од стране вештака грађевинске струке који би утврдио вредност радова на реновирању непокретности, па ти наводи не утичу на другачију одлуку. Такође, спорни споразум је закључен у форми јавнобележничке исправе и није у вези деобе заједничке имовине, због чега ни наводи у погледу садржине и форме тог споразума не утичу на правилност и законитост побијане пресуде. У току поступка је утврђено да не постоји заједничка имовина стечена у току трајања ванбрачне заједнице између тужиље и ВВ, а у ревизији се понављају наводи из жалбе који су правилно оцењени од стране другостепеног суда.

Врховни суд је имао у виду и остале наводе изјављене ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Тужиља није успела у ревизијском поступку, па нема право на накнаду трошкова тог поступка, у смислу члана 153. и члана 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. и члана 165.. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић